նման, թանձր մի մշուշի մէջ, ուր լուսինը ճառագայթներ է մաղում, ուր լաւ է ապրել, որովհետեւ ամէն ինչ մոռացութիւն է, քաղցր յիշատակ եւ անվերջանալի սանդուղների վրայից բարձրացող անզգալի մի լինելիութիւն:

Ժամադրութիւններ քաղաքի հեռաւոր թաղամասերում: Ծերունի ծառայի բերած տոմսակները: Շքեղ պալատի մօտ ժամերով քայլելը եւ մարմար ժամի նշանին սպասելը՝ ծածուկ ներս մտնելու համար: Եւ այնտեղ, լայն սոֆայի վրայ, ծանր մետաքսէ վարագոյրներով ծածկուած սենեակում, գգուանքների եւ համբոյրների կօկայինը, հրապուրական տենչանքը, արգիլուած եւ վտանգաւոր սիրոյ հաճոյքը...

Վախ, որ ամէն րոպէ կարող են մտնել, ու սպասումը առաւօտեան առաջին լոյսին, կամաց, միշտ նոյն հաւատարիմ ծերունու առաջնորդութեամբ, դուրս գնալու համար եւ ժամերով ման գալու լագունայի ափին՝ ուր բիւրեղ է ծփում եւ որտեղից սփռուած դէմքիս վրայ սառը հով է փչում եւ անհասկանալի մի մելամաղձոտութիւն:

Ոտքերիս տակ տրորուող մի հեքեաթ էր փռուել: Վենետիկը կլանում էր ինձ հարբեցուցիչ թոյնի նման՝ վտանգաւոր, մահացուցիչ, երբ մի օր, հրապարակի անկիւնում դիմացս կանգ առաւ հայ այն աղջիկը, որի հետ ճամբորդած էինք միասին:

— Դուք, դեռ այստե՞ղ էք:

— Այո, օրիորդ, իսկ դուք, ո՞րտեղից էք գալիս:

— Հռոմ, Ֆիրենցէ, յետոյ գիւղում...

Իր մոխրագոյն մեծ աչքերի մէջ փափուկ, թաւշեայ եւ միեւնոյն ժամանակ վառվռուն մի լոյս էր պտտում: Ձայնը երախայական մի ինչ որ պարզութիւն ունէր՝ անկեղծ, մտերիմ եւ հմայիչ: Ինչպէս սա տօթ չօրերին մարդ փնտռում է երախտապարտ անտառի զով մի անկիւնը, ես բնազդօրէն փարեցի նրան:

Գիւցետտայի վրայ արեւը եւ մարմարները լուսաւոր մի խաղի էին փռել: Սուրբ Մարկոսի նիշերի մէջ աղաւնիները ոսկի էին կըտցում:

Լուռօրէն, կրկնուող արձագանգներին սպասողների նման, մենք քալեցինք:

Տաք օր էր:

(Շարունակելի)

ԵՐԵՔ ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Ա.— ԲԱՂՆԻՔԻ ՄԸ ԴՈՒՌԻՆ ՀԱՄԱՐ

Դո՛ւռ, բացուէ՛ լոկ անոնց առջեւ, որոնց հոգին
Ցոլացումն է մարմիններու մէջ գեղեցիկ
Ծաղիկներուն ու ծովերուն եւ լուսնակին.
Մութ եփենոսդ ըլլայ բիւրեղ մը թափանցիկ
Անոնց համար, որոնք ջուրին ծիծաղներուն
Կը բերեն զոյգ նուռեր իրենց կուրծքին վըրայ,
Ու լայն կողեր, որոնց տակ սէրը սարսըռուն
Արեւազօծ իր ջերմութեան մէջ կը հեւայ...

Բ.— ՊԱՐՏԷԶԻ ՄԸ ԴՈՒՌԻՆ ՀԱՄԱՐ

Կը բացուիմ ես անոնց առջեւ որ պիտի գան
Գիտնալով որ վարդերը շուտ կը թառամին,
Կը փշրըւի հայելիի պէս լուսընկան.
Սոսկ մըրրուր է բաժակին մէջ կարմիր գինին.
Անոնց առջեւ որ կը հիւսեն ծաղիկներէս,
Միակ օրուան մը պըսակով բուրումնաւէտ,
Երջանկութիւնն իրենց հնչուն երգի մը պէս
Որ կը լռէ արդէն կոտրա՛ծ բիւրեղին հետ...

Գ.— ՀԱՆԳՐՈՒԱՆԻ ՄԸ ԴՈՒՌԻՆ ՀԱՄԱՐ

Երբ գիս հըրես կուրծքի մը պէս եղբայրական,
Պիտի բացուիմ ճամբայ տալով խոնջ ոտքերուդ,
Դէպի ճրագի մը հըրաւէրը. լուսընկան
Երբ աղբիւրին մէջ նունուփար մըն է կապոյտ,
Կամ երբ արեւը շուշան մ'է բոսորագոյն
Ծաղկած ամէն ոստի վրայ, ամէն շիւղի,
Պիտի բացուիմ լուռ մատեանի մ'էջին հանգոյն,
Ուր մատներէդ կը մընայ հետք մը ոսկիի...

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ